כיפה אדומה

בקצה יער גדול, בבית קטן, חיה
ילדה עם אמא שלה.
עמוק ביער, אחרי דשאים וגבעות
חיה סבתא של הילדה.
מדי שנה סבתא סרגה ברדס
אדום רך, שאותו הילדה אהבה
מאוד לחבוש, ולכן כולם קראו לה
כיפה אדומה.

מדי שבוע סבתא ביקרה אצל כיפה אדומה ואמה. הן סעדו יחד ואחר כך סבתא מיהרה הביתה. היא תמיד אמרה לפני צאתה "אני צריכה להיזהר כדי לא לפגוש את הזאב הרע בדרך." שבוע אחד סבתא לא הגיעה ואמא של כיפה אדומה דאגה מאוד.

היא חשבה שסבתא אולי חולה ואמרה "אאפה לסבתא עוגה יפה, ואת כיפה אדומה תלכי אליה ותביאי לה את העוגה ובקבוק מיץ. אבל לכי ישר בשביל, כי ביער גר זאב רע. לכן אל תסטי מהשביל."

כיפה אדומה לקחה סל
עם העוגה והמיץ
וחבשה את הכיפה
האדומה שלה. היא
הלכה בשביל המוביל
אל היער הגדול. חיות
סקרניות עקבו אחרי
ילדה שהלכה ושרה
בשמחה.

אבל כשילדה ראתה פרחים יפים הצומחים
בדשא מחוץ לשביל החליטה לקטוף אותם
בשביל סבתא. היא קטפה פרחים ואחר כך רצה
אחרי פרפרים שהתעופפו מעל הדשאים.
היא לא הרגישה כלל שהיא מתרחקת מהשביל.

וכשרצתה לחזור לשביל ראתה זאב עמד בדרכה. הזאב לא נראה לה כל כך רע כפי שסיפרו לה אמא וסבתא. הוא נראה דווקא נחמד מאוד.
"לאן את הולכת, ילדתי?" שאל הזאב.

"אני הולכת לסבתא שלי, להביא לה עוגה ומיץ" אמרה כיפה אדומה.
"ואיפה גרה סבתא שלך?" שאל הזאב.
"הו, שם, בקצה השביל הזה, בבית קטן שלה" ענתה כיפה אדומה.

"אז רוצי מהר לשם כי כבר מאוחר" אמר הזאב,
ובעצמו התחיל ללכת מהר בדרך עוקפת, כדי
להגיע לבית סבתא עוד לפני כיפה אדומה.

הוא הגיע לשם ודפק בדלת. "מי זה?" נשמע קולה של סבתא.
"זו אני, כיפה אדומה" ענה זאב בקול דקיק "הבאתי לך עוגה ומיץ."

"אז כנסי, ילדתי. הדלת פתוחה" אמרה סבתא.
הזאב נכנס לבית. הוא ראה את סבתא שוכבת במיטה, התנפל עליה, פתח את לועו רחב ובלע את סבתא."
אחר כך לבש את החלוק ואת מצנפת לילה של סבתא ונשכב במיטה במקומה.

אז נשמעה דפיקה בדלת. "מי זה?" שאל הזאב בקול רועד דמוי זה של סבתא.
"זו אני, כיפה אדומה" אמרה כיפה אדומה "הבאתי לך מיץ ועוגה."
"אז כנסי ילדתי" ענה הזאב "הדלת פתוחה."

כיפה אדומה נכנסה וראתה את הזאב במיטה.
"מה קרה לך, סבתא?" שאלה "מדוע אוזניך גדולות כאלה?"
"הייתי קצת חולה וזה גרם לאוזניי לגדול" ענה הזאב.
"ולמה עינייך בולטות לך כל כך" שאלה שוב כיפה אדומה.
"זה מרוב חום שהיה לי" ענה הזאב.
"אבל למה פה שלך גדול כזה ושיניים גדולות בפיך?"
"זה כגדי לטרוף אותך טוב יותר" ענה הזאב, קפץ מהמיטה ובלע את כיפה אדומה בשלמותה, עם הכיפה האדומה ועם הכל.

אחרי הארוחה הדשנה הזו נשכב הזאב שוב במיטה ונרדם. אבל תוך שינה התחיל לנחור חזק, עד שקולות הנחירה נשמעו בכל היער.

לוקי היערן עבר לא הרחק מביתה של סבתא. "מה קרה לה?" חשב "למה סבתא נוחרת כל כך חזק. אולי היא חולה?" והוא נכנס לבית סבתא כדי לבדוק.

כשראה את הזאב הרע שוכב במיטה ונוחר,
הוציא סכין חדה מכיסו, פתח את בטן הזאב
והנה - מהבטן יצאו סבתא וכיפה אדומה,
בריאות ושלמות.

לוקי היערן אסף מהר אבנים, מילא
בהן את בטן הזאב, בלי להעיר
אותו, ותפר את החתך.
כשהזאב התעורר וראה את לוקי,
סבתא וכיפה אדומה, קפץ
מהמיטה והתחיל לברוח.

הוא רץ עד שהגיע לנהר. היה צמא מאוד ורצה לשתות מים, אך האבנים שבבטן משכו אותו מהגדה והוא נפל לתוך הנהר.
הזרם סחב אותו רחוק, רחוק מהיער.
לא ידוע מה קרה לזאב, אך הוא לא חזר ליער לעולם.

כיפה אדומה , סבתא שלה ולוקי היערן אכלו את העוגה ושתו מיץ.
כיפה אדומה הבטיחה שלהבא לא תסטה מהשביל לסבתא, ושלא
תדבר בדרך עם חיות ואנשים אותם אינה מכירה.